

ROMANCA V HOSPICI

Myslím, že dni v čase od 17. – do 30. septembra 2007 zostanú v pamäti našich desiatich štvrtáčok ešte veľmi dlho, ak nie navždy. Strávili ich na odbornej praxi v Českej republike vo Valašskom Meziříčí v hospici s názvom CITADELA.

Čo so sebou priniesla skúsenosť s pacientmi v terminálnych štádiách pre naše štvrtáčky?

Hospic Citadela má dve poschodia. Na dolnom poschodí, kde som trávila väčšinu času svojej praxe, boli ubytovaní hospicoví pacienti. To však vôbec neznamená, že sa medzi nimi nenašli ľudia veľmi čulí a plní radosti napriek tomu, že ich stav bol považovaný za beznádejný.

Pamätám si na svoj prvý deň v službe. Mala som rannú smenu a bola som v päťkách ošetrovateľky, pretože som ešte nevedela, kde čo je a, samozrejme, nevedela som ako sa k pacientom správať, pretože ošetrovateľská činnosť v hospici je viac-menej dosť odlišná od tej v nemocnici.

Celý prvý deň vládol chaos a stres aspoň medzi personálom. Bolo to nezvyčajné, keď počas celého dňa pobežovalo pár šmolkov z izby do izby (myslím tým, samozrejme, nás v našich bielomodrých uniformách). Na izbe č.4 sme mali pani, ktorá okrem iných ťažkostí mala krátkodobú pamäť. Rozprávala sa so mnou i s ošetrovateľkou. Po niečo sme však museli s ošetrovateľkou ísť. Keď sme sa k nej vrátili o päť minút, nepamätala si nás, ani

nevedela, kde je. Sestrička vtedy našla diplomatickú odpoveď: „Tohle je útočisko ...“ Pacientka sa pýta: „A pred čím?“

Sestrička: „Pred tým svetom tam vonku. Všichni se tam jenom mračí... i já když tam jsem, no všechno to mizí, když přijedu tady. Tu jsem stále šťastná a jenom se usmívám...“ Pacientka sa blažene usmiala a ošetrovateľkina odpoveď ju načisto upokojila.

Prečo vám o tom hovorím, milí čitatelia? Pretože po týchto slovách som si uvedomila, že je to v podstate pravda. HOSPIC je útočisko, kde mizne hnev i zúfalstvo a začína začiatok nového života. Je to totiž zároveň snaha prežiť, čo najlepšie svoje posledné dni tu na zemi.

Veľmi rýchlo sme si zvykli na organizáciu práce, no o to viac sme si zvykli na ľudí (pacientov i personál). Ranná služba nám začínala od siedmej ráno a bývala do tretej popoludní a poobedná služba trvala od dvanástej do siedmej večer. Dá sa povedať, že sa mnohé z nás do pacientov doslova zamilovali...Bola to taká malá romanca vzťahov s jedinečnými ľuďmi, ktorí nás potrebovali. Veď akoby nie...na pár dní sme

boli súčasťou ich života, boli sme ich búľtavými vrbami... Hygienická starostlivosť, kŕmenie, polohovanie, prechádzky, rozhovory...To všetko bolo náplňou nášho pôsobenia v hospici. Nečudo, že keď sme odtiaľ odchádzali padlo aj pár slzičiek...teda dosť – myslím, že studnička by možno z nich aj bola, keď rátam aj slzy pacientovské...najmä tie!